

retter mig ikke efter Deres Indstilling, der maa ikke være mere end halvt saa mange, som De har indstillet. Det er noget, som det synes, at ærede Medlemmer her ved 2den Behandling slet ikke vare rigtig klar over. Der var et Medlem her i Salen, der ved 2den Behandling foreholdt mig dette, at her i Kjøbenhavn sad der saa og saa mange Borgerrepræsentanter, og de vilde nok bedre end jeg vide, hvor mange Beværtninger, hvor mange Bærtshuse, der behøvedes her i Kjøbenhavn, og derfor vilde det ikke kunne ske, som jeg havde sagt, at man i Henhold til de Bestemmelser, der vare vedtagne ved anden Behandling, kunde saa etableret en saadan Tilstand, at man virkelig her i Byen savnede det fornødne Antal af offentlige Udskæntningssteder, af Steder, hvor man kunde gaa hen og spise og drikke. Men man maa være klar over, at det efter dette Forslag ikke mere er Borgerrepræsentationen, der træffer Bestemmelsen. Det er det nu! Men efter det, der blev vedtaget ved anden Behandling, er det i Virkeligheden Indenrigsministeren, der bestemmer, hvor mange der maa være. Dette er en Bestemmelse, som i og for sig er uheldig, og som er ubemokratisk, fordi den gør en Indskrænkning i det bestaaende kommunale Selvstyres Ret. Jeg synes nu ikke, det var for meget, om en fri dansk Mand, som var voksen og ikke under Lægetilsyn, kunde have Lov til at spise og drikke, hvad han vilde. Men naar man nu endelig vil have nogle Tvangsforanstaltninger paa dette Punkt, lad os dog saa holde os til at lægge denne Tvang i Kommunalbestyrelsens Haand og ikke gaa med til at gøre Indenrigsministeren til en Overpostfigger, som passer paa, hvad hver Mand her i Landet spiser og drikker, og sætter Fingren paa hans Glas og siger: Dertil og ikke længere! Det synes mig at være en ganske urimelig Indskrænkning i den personlige Frihed, hvis man gaar med til noget saadant. Hvis derfor ikke den Ændring, jeg har været med at stille her, bliver vedtagen, hvad jeg haaber den gør, vil jeg ligesom det ærede Medlem, der sidst udtalte sig, stemme imod Loven.

A. Thomsen: De Ændringsforslag, der ere stillede af Flertallet under Nr. 1, skal jeg ikke udtale mig om. Den ærede Ordfører har motiveret disse Forslag, og da jeg er Medforslagsstiller, kan jeg henholde mig til den ærede Ordfører. Men der er nogle Forslag, der ere stillede af et andet Flertal, nemlig Ændringsforslagene under Nr. 12, 17 og 30. Disse tre Ændringsforslag kan jeg ikke være med til at anbefale. Jeg vil meget fraraade at stemme for Æn-

dringsforslag Nr. 12. Det er ganske vist, at en af de heldigste Bestemmelser, vi fik indført i Lovforslaget ved anden Behandling, var Forsøget paa at ramme Misbrug af Foreningsfriheden her i Landet. Det er jo noksom bekendt og noksom omtalt her i Tinget, at der har dannet sig Foreninger under forskellige Navne, hvis Hovedformaal har været Driftert. Der har Udvalget ment, man maatte forsøge paa i alt Fald at ramme Misbruget i den Form, hvori den hidtil har fundet Sted. Jeg mener, det var en af de heldigste Bestemmelser, vi have faaet ind i Loven. Men naar nu et Flertal i Udvalget her vil gaa videre, mener jeg ikke, det er berettiget, thi hvis denne Ændring under Nr. 12 bliver vedtagen, kan jeg ikke se rettere, end at det ikke blot er at ramme Misbrug, men at ramme Foreningsfriheden, og det synes jeg nødig, vi skulde være med til. Derfor vil jeg meget fraraade at stemme for dette Ændringsforslag. Jeg mener, at § 9, som vedtagen ved 2den Behandling, vil være fyldestgørende og vil kunne hindre Misbruget uden at hemme Foreningsfriheden her i Landet. Ligeledes maa jeg fraraade at stemme for Ændringsforslagene under Nr. 17 og 30. Jeg skal imidlertid ikke udtale mig videre om disse Ændringsforslag. Det, jeg navnlig har bedt om Ordet for at tale om, er Ændringsforslaget under Nr. 2 til § 2 af et Udvalgsmindretal. Udvalgets Flertal har jo, som bekendt, ment, det var rigtigst at lægge en betydelig Myndighed i de kommunale Raads Haand. Det er saaledes vedtaget ved anden Behandling, at Kommunalraadene skulle have Hovedindskyldelse paa, hvor mange Beværtninger og hvor mange Udsalg af spirituøse Drikke, der skulle være i hver Kommune, og ogsaa paa, hvem der skulde være Indehavere af disse. Det, som det Ændringsforslag, jeg nu omtaler, altsaa Ændringsforslaget under Nr. 2 til § 2 af et Udvalgsmindretal, gaar ud paa, er at udvide det Princip, vi have faaet vedtaget ved anden Behandling, saaledes, at Kommunalraadene skulle have hele Myndigheden over dette Forhold. Jeg ved vel, at der kan indvendes noget derimod, men jeg tror alligevel, at de Grunde, som tale for at gaa den Vej, ere de vægtigste. Jeg er nemlig klar over, at i samme Grad, som man giver de kommunale Raad Myndighed, i samme Grad vil man ogsaa være med til at forhøje deres Ansvarsskjælse, og det lægger jeg ikke liden Vægt paa. Er det saadan, at de kommunale Raad kun have en Slags raadgivende Myndighed, kunne de let fristes til at sige som saa: Ja, vore Erklæringer have jo ikke saa meget at betyde, Afgørelsen